

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.974 van 28 juni 2018
in de zaak A. 221.364/VII-39.907.**

In zake : 1. Bart CLÉMENT
 2. Tony VERVENNE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Ludo Ockier en Michaël De Mol
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Beneluxpark 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jürgen Vanpraet en Yannick Peeters
kantoor houdend te 8210 Zedelgem
Spoorwegstraat 11
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :
de NV ELECTRABEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tangui Vandenput en Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

Verzoekende partij in tussenkomst :
de NV YARD ENERGY DEVELOPMENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tangui Vandenput en Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 31 januari 2017, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 22 november 2016 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 12 mei 2016, houdende het verlenen van de vergunning aan de NV Electrabel en de NV Yard Energy Development voor het exploiteren van het windturbinepark Bellegem, gelegen aan de A17 te Kortrijk, gedeeltelijk gegrond worden verklaard en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij en de verzoekende partij in tussenkomst hebben een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomsten zijn voorlopig toegestaan bij beschikking van 20 maart 2017. De tussenkomende partij en de verzoekende partij in tussenkomst hebben een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekers, tussenkomende partij en de verzoekende partij in tussenkomst hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 juni 2018.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Michaël De Mol, die verschijnt voor de verzoekers, advocaat Jürgen Vanpraet, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Patrik De Maeyer, die verschijnt voor de tussenkomende partij en de verzoekende partij in tussenkomst, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De NV Yard Energy Development dient op 3 november 2015 een milieuvergunningsaanvraag in om aan de A17, in Bellegem (Kortrijk), een windturbinepark uit te baten, bestaande uit vier windturbines en bijhorende transformatoren.

3.2. Op 12 mei 2016 verleent de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen de gevraagde vergunning, waarbij de exploitant er in een bijzondere voorwaarde toe wordt verplicht een document op te maken waarin de start van de eigenlijke exploitatie wordt gemeld en waarin als bijlage een bridgeschema wordt opgemaakt en een immissieberekening met dit bridgeschema, waarbij aangetoond wordt dat de geluidsnormen zullen worden nageleefd.

3.3. Een aantal omwonenden, onder wie de verzoekers, stellen tegen deze beslissing diverse administratieve beroepen in.

3.4. Na de nodige adviezen te hebben ingewonnen, willigt de bevoegde Vlaamse minister op 22 november 2016 deze beroepen slechts gedeeltelijk in en wordt de milieuvergunning verleend, mits het opleggen van nog enkele bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarden.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Tussenkoms

4. In haar laatste memorie deelt de NV Electrabel mee dat het project van de NV Yard Energy Development aan haar werd overgedragen.

Het belang van deze laatste partij in tussenkoms is teloorgegaan.

Haar tussenkoms is onontvankelijk.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunten van de partijen

5. De verzoekers stellen dat zij beiden eigenaars en/of bewoners zijn van woningen, gelegen op een afstand van 250 à 300 meter van de geplande turbines. Gelet op de grootschalige aard van de windturbines, vrezen de verzoekers te zullen worden geconfronteerd met zicht-, lawaai-, en slagschaduwhinder. Tevens menen de verzoekers dat de inplanting van de windturbines zal leiden tot een waardevermindering van hun eigendommen.

6. De verwerende partij werpt als exceptie op dat de verzoekers niet over het vereiste belang beschikken. Gelet op de afstand tussen hun respectieve woningen en de dichtstbijzijnde windturbine, die de verwerende partij inschat op 365 respectievelijk 255 meter, maken de verzoekers volgens de verwerende partij niet aannemelijk dat zij hinder dreigen te ondergaan.

In ondergeschikte orde betoogt de verwerende partij dat minstens het belang van eerste verzoeker beperkt is tot alleen de windturbine WT3, en het belang van tweede verzoeker beperkt is tot windturbine WT2 en desgevallend WT3, nu de overige windturbines nog verderaf gelegen zijn.

7. De tussenkomenende partij betwist eveneens het belang als omschreven in het verzoekschrift. Zij doet vooreerst gelden dat de loutere beschikking over zakelijke of persoonlijke rechten met betrekking tot een onroerend goed dat onmiddellijk gelegen is naast het perceel waarop de bestreden beslissing slaat, aan de verzoekers op zich niet het rechtens vereiste belang verleent om hun beroep op ontvankelijke wijze in te stellen. De verzoekers moeten volgens haar aantonen, of minstens aannemelijk maken, dat zij daadwerkelijk nadeel kunnen ondervinden door de vergunde exploitatie.

Daarenboven stelt de tussenkomenende partij vast dat de vier windturbines op een ruime afstand van de woningen van de verzoekers worden ingeplant, en dat de woningen zich vlakbij de E403 bevinden, zodat het betrokken gebied reeds ernstig verstoord is, hetgeen maakt dat de verzoekers des te zorgvuldiger, uitgebreider en concreter de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder die zij in het kwestieuze project verwachten, moeten omschrijven.

De verzoekers zouden slechts zeer weinig concrete gegevens aanbrengen. Zo zou elk concreet element met betrekking tot de mogelijke visuele hinder ontbreken. Volgens de tussenkomenende partij kan die visuele hinder ook niet zomaar worden aangenomen. Zij hekelt in het bijzonder het feit dat de verzoekers bij hun uiteenzetting geen foto's voegen die verduidelijken welk uitzicht zij vanuit de woning op het project zullen hebben. Bijgevolg kan er volgens haar ook niet worden opgemaakt of er wat dan ook aanwezig is dat het zicht op de windturbines verhuult. Volgens de tussenkomenende partij bevinden er zich reeds tal van verticale constructies in het landschap en heeft de inplanting van de nieuwe windturbines geen dermate grote impact dat van visuele hinder sprake zou kunnen zijn. De door

de verzoekers beweerde visuele hinder wordt bijgevolg door de tussenkomen- de partij afgedaan als hypothetisch.

Ook inzake slagschaduw- en geluidshinder merkt de tussenkomen- de partij op dat er dermate weinig concrete informatie voorligt dat één en ander niet aannemelijk wordt gemaakt. Opnieuw catalogeert de tussenkomen- de partij de beweerde nadelen als louter hypothetisch. Bovendien gelden terzake milderende maatregelen, zodat de geldende normen te allen tijde worden gerespecteerd en de hinder tot een aanvaardbaar niveau wordt gereduceerd.

Daarnaast stelt de tussenkomen- de partij dat de verzoekers evenmin aannemelijk maken dat zij elk afzonderlijk een persoonlijk nadeel zouden ondervinden. Het verzoekschrift is immers beperkt tot een loutere situering van de woningen van de verzoekers ten aanzien van de op te richten windturbines. Specifiek inzake slagschaduw doet de tussenkomen- de partij daarbij nog gelden dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat de invloed van slagschaduw op de menselijke omgeving verwaarloosbaar is vanaf 150 meter, zodat dit des te meer geldt voor de woningen van de verzoekers die zich op 250 à 300 meter afstand bevinden. Waar de verzoekers hun persoonlijk belang niet toelichten en zich beperken tot een “vage, ongenueanceerde en ongemotiveerde bewering”, meent de tussenkomen- de partij dat de vordering in wezen moet worden beschouwd als een “actio popularis”.

Daarenboven werpt de tussenkomen- de partij op dat er geen causaal verband bestaat tussen de beweerde visuele hinder en de realisatie van de milieuvergunning, nu die hinder verbonden is aan de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning.

Ten slotte betwist de tussenkomen- de partij, onder meer gelet op de reeds aangehaalde afstanden, dat de inplanting van de windturbines zou kunnen leiden tot een waardevermindering van de eigendommen van de verzoekers, nu zulks niet aannemelijk wordt gemaakt, en terzake geen enkel relevant gegeven

wordt meegedeeld, zoals bijvoorbeeld de initiële aankoopprijs en de (desnoods geschatte) waardevermindering. Bovendien wordt in geen enkel middel aangevoerd dat de verwerende partij, door de bestreden turbines toe te laten, een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen.

8. De verzoekers repliceren dat de windturbines door hun hoogte hoe dan ook visueel waarneembaar zullen zijn tot zelfs kilometers ver. Ten overvloede merken zij daarbij op dat de tussenkomende partij enerzijds stelt dat de turbines geen noemenswaardige visuele hinder kunnen veroorzaken gelet op de afstand tot hun woningen, doch er anderzijds op wijst dat de verzoekers wel reeds een visuele verstoring zouden ervaren van de verder gelegen hoogspanningspylonen en van de zendmast die nochtans een veel lagere hoogte hebben dan de geplande turbines.

Voorts zou de tussenkomende partij uitgaan van een foutieve interpretatie van de rechtspraak van de Raad van State en tevens van een bijzonder selectieve lezing van het verzoekschrift. De verzoekers geven immers reeds in het feitenrelaas duidelijk - en gestaafd door fotomateriaal - aan dat de huidige omgeving, niettegenstaande de aanwezigheid van de autosnelweg, visueel als behoorlijk onaangestast wordt ervaren. Bovendien wordt volgens hen in het inleidend verzoekschrift tevens aangegeven waarom de in het bestreden besluit aangehaalde argumentatie inzake de reeds bestaande aantasting van het landschap en de aanwezigheid van groenschermen niet correct is, minstens dat deze argumentatie niet kan worden doorgetrokken tot de woonomgeving van de verzoekers.

Daarnaast heeft de door de tussenkomende partij aangehaalde rechtspraak volgens de verzoekers betrekking op de indertijd bestaande vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, die moet worden onderscheiden van het eigenlijke belang bij de procedure, waarvoor het volstaat om aannemelijk te maken dat hinder kan worden ondervonden.

Waar hun persoonlijk belang wordt betwist, wijzen de verzoekers op het reeds aangehaalde fotomateriaal en voegen zij nog bijkomende foto's toe.

Inzake slagschaduw en geluidshinder verwijzen de verzoekers naar de gegevens uit het dossier zelf, waaruit blijkt dat hun woningen binnen de “invloedsfeer” van de windturbines zijn gelegen en dat zij tevens binnen de contour van maar liefst 32 uur slagschaduw per jaar zijn gelegen. De vraag of hierbij de milieuhygiënenormen worden gerespecteerd, is irrelevant. Aldus blijkt duidelijk uit het dossier dat de verzoekers concrete persoonlijke hinder kunnen ondervinden en er geen enkele sprake is van een vermeende “actio popularis”.

Het feit dat er hinderaspecten kunnen worden aangetoond, heeft volgens de verzoekers dan weer op zich een impact op de waarde van het goed. Zij menen dat bezwaarlijk kan worden verwacht dat zij een tegensprekelijke schatting van de woningen laten uitvoeren in de huidige toestand en de hypothese waarbij de windmolens zouden zijn opgericht.

De verzoekers volgen de tussenkomen partij ook niet in hun standpunt dat de visuele hinder slechts voortvloeit uit de stedenbouwkundige vergunning en niet uit de eigenlijke exploitatie van de turbines, nu de beoordeling omtrent de visuele aspecten ten gevolge van het project alsook de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ordening een essentieel onderdeel vormt van de milieuvergunningsbeslissing.

De verzoekers betwisten ten slotte dat hun belang zou kunnen worden beperkt tot de windturbines 2 en 3, gelet op het principe van clustering van windturbines en de bundeling ervan met bestaande landschapselementen. Nog volgens de verzoekers vormen de vier windturbines één samenhangend projectgeheel, waardoor een opsplitsing van de aanvraag niet kan worden aanvaard.

Beoordeling

9. Om zijn belang aan te tonen bij de nietigverklaring van de vergunning voor de exploitatie van een hinderlijke inrichting, moet een verzoeker minstens aannemelijk maken dat hij hinder of nadeel kan ondervinden door de exploitatie. Doch anderzijds moet wie meent dat een verzoeker niet het vereiste persoonlijk belang heeft bij een beroep tegen een verleende milieuvergunning, aantonen dat deze geen of hoogstens slechts verwaarloosbare hinder kan ondervinden door de exploitatie.

De afstand tussen de woon- of verblijfplaats van de omwonende en de plaats waar de hinder zijn oorsprong vindt, geldt daarbij als een belangrijk objectief criterium. Doch de weging van het objectief gegeven van de afstand tussen de vergunde inrichting en de woonomgeving van een verzoeker hangt af van de concrete gegevens van de zaak, inzonderheid van de aard en de kenmerken van de vergunde inrichting.

Zelfs indien, zoals de verwerende partij beweert, de afstand tussen de woningen van de verzoekers en de dichtstbijzijnde windturbine 365 respectievelijk 255 meter bedraagt, is dit, anders dan de tussenkommende partij het ziet, in het licht van het uit zijn aard grootschalig karakter van een windturbine, een relatief kleine afstand. De bestreden milieuvergunning betreft de uitbating van een hinderlijke inrichting van klasse I. Dit is het type van inrichting dat door de decreetgever als meest hinderlijk wordt beschouwd. Er bestaat dus weinig twijfel dat de exploitatie van de vergunde inrichting merkbare gevolgen kan hebben in de woonomgeving van de verzoekers. De tussenkommende partij toont niet aan dat de verzoekers geen of hoogstens een slechts verwaarloosbare hinder kunnen ondervinden. Dat de invloed van slagschaduw op de menselijke omgeving verwaarloosbaar is vanaf 150 meter, wordt concreet tegengesproken door de aangehaalde stukken uit het administratief dossier die de woningen van de verzoekers situeren binnen de contour van 32 uur slagschaduw per jaar, hetgeen bezwaarlijk als een verwaarloosbare gradatie van hinder kan

worden beschouwd.

Het belang van de verzoekers kan niet zonder meer worden beperkt tot één dan wel twee van de in totaal vier vergunde windturbines. Een milieuvergunning is in beginsel immers één en ondeelbaar.

De excepties worden verworpen.

VI. Onderzoek van het eerste middel

Standpunten van de partijen

10. De verzoekers voeren in het eerste middel de schending aan van de artikelen 21, § 2, 2°, 25, 2°, en 29, 2°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning, artikel 4.4.9, § 1, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) samen gelezen met artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 11 april 2008 tot vaststelling van de nadere regels met betrekking tot de vorm en de inhoud van de ruimtelijke uitvoeringsplannen, artikel 15.4.6.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: inrichtingsbesluit), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel betogen de verzoekers dat de milieuvergunningsaanvraag ten onrechte niet is getoetst aan de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied, hoewel zij er in hun beroepschrift op hebben gewezen dat de rotoren van de windturbines boven dit gebied functioneren en bij één windturbine de toegangsweg ook binnen dit gebied wordt aangelegd. Het bestreden besluit bevat evenwel enkel een toets ten aanzien van het gewoon agrarisch gebied alsmede een motivering inzake de verenigbaarheid met de goede

plaatselijke ordening. Volgens de verzoekers klemt één en ander des te meer nu een eerdere vergunningsaanvraag, die eveneens was gesitueerd binnen het landschappelijk waardevol agrarisch gebied, net werd geweigerd omwille van het gebrek aan behoud van het esthetische karakter van deze omgeving. Bovendien gaat ook de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen in haar beslissing in eerste aanleg ervan uit dat de aanvraag minstens deels is gelegen binnen landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

11. De verwerende partij repliceert dat het eerste middelonderdeel elke grondslag mist. Zij meent dat de inrichting uitsluitend gelegen is in agrarisch gebied en verwijst hierbij naar de bij het aanvraagdossier gevoegde beschrijvende nota die per windturbine de nodige inplantingscoördinaten weergeeft. Ook de afdeling Gebieden en Projecten geeft in haar advies aan dat de windturbines uitsluitend in agrarisch gebied zijn gelegen.

De verwerende partij meent dat de bovenvermelde inplantingsplaats bepalend is, zodat het niet relevant is dat de wieken, wanneer zij in oostelijke richting worden geplaatst, zouden roteren boven landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Zij wijst in dit verband nog op een arrest van de Raad van State waarin werd geoordeeld dat een windturbine, door zijn inplantingsplaats, in landschappelijk waardevol agrarisch gebied was gelegen, niettegenstaande het feit dat de inplantingsplaats aan een ander bestemmingsgebied grensde.

Wat de toegangsweg betreft, merkt de verwerende partij op dat deze niet milieuvergunningsplichtig is en dus niet het voorwerp uitmaakt van de vergunningsaanvraag, noch van het bestreden besluit. Aldus zou zij in het bestreden besluit naar redelijkheid hebben geoordeeld dat de inrichting ingevolge artikel 4.4.9 VCRO stedenbouwkundig vergunbaar is in afwijking van de bepalingen van artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit en dat de aanvraag de goede ruimtelijke ordening niet schaadt.

12. Verwijzend naar de motivering van het bestreden besluit, stelt de tussenkomende partij betreffende het eerste middelonderdeel, dat er geenszins sprake van is dat de aangevraagde turbines gedeeltelijk in landschappelijk waardevol agrarisch gebied zouden zijn gelegen. Waar met name in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt vastgesteld dat de windturbines zelf niet in landschappelijk waardevol agrarisch gebied worden voorzien, maar wel in gewoon agrarisch gebied, zou bijgevolg afdoende blijken waarom het beroepsschrift van de verzoekers niet wordt bijgetreden. Daarenboven geldt, steeds volgens de tussenkomende partij, het gegeven dat er geen verplichting bestaat om op elk bezwaar te antwoorden dat in het kader van een beroep werd geformuleerd.

Voorts bestempelt de tussenkomende partij de visie van de verzoekers als zou rekening moeten worden gehouden met het bestemmingsvoorschrift “landschappelijk waardevol agrarisch gebied” als “manifest verkeerd”. Zowel uit het bestreden besluit als uit de corresponderende stedenbouwkundige vergunning blijkt immers dat de windturbines worden ingeplant in agrarisch gebied. Men heeft er volgens haar alles proberen aan te doen om een inplanting van de windturbines in landschappelijk waardevol agrarisch gebied te vermijden. Waar de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat bestemmingsvoorschriften betrekking hebben op de bestemming van de bodem van het grondgebied en als dusdanig het toetsingskader vormen voor grondgebonden activiteiten, stelt de tussenkomende partij vervolgens dat het louter overhangen van de rotor van de windturbines boven landschappelijk waardevol agrarisch gebied moet worden beschouwd als een niet-grondgebonden activiteit, zodat de verwerende partij de verenigbaarheid met de bestemming diende te toetsen aan de planvoorschriften waar de windturbines worden verankerd in de grond.

13. In haar laatste memorie argumenteert de verwerende partij dat het belang van de verzoekers zich niet uitstrekt tot de nietigverklaring van de vergunning voor de toegangsweg tot WT1. Zij leidt verder af uit het feit dat de aanleg van een toegangsweg naar een windturbine overeenkomstig artikel 11.7 van

het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 tot bepaling van stedenbouwkundige handelingen waarvoor geen omgevingsvergunning nodig is, dat in het auditoraatsverslag ten onrechte wordt besloten dat de aanleg van de toegangsweg naar WT1 onderworpen diende te worden aan de stedenbouwkundige toets.

Voorts voegt zij toe dat de uitzonderingsgrond van artikel 11.9 van het vrijstellingsbesluit, die bepaalt dat de vrijstellingen vermeld in artikel 11.1 tot en met 11.8 enkel gelden voorzover zij niet voorkomen op de bijlagen I en II van het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan de milieueffectrapportage, niet van toepassing is. Daartoe zou immers vereist zijn dat de vier windturbines een aanzienlijke invloed zouden kunnen hebben op een bijzonder beschermd gebied, wat volgens haar te dezen niet het geval is.

14. De tussenkomende partij voegt in haar laatste memorie toe “dat het argument van de verzoekende partijen dat de verwerende partij zou uitgegaan zijn van foutieve bestemmingsvoorschriften en dat rekening diende te worden gehouden met de inplanting in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, hen geenszins een waarborg ontnomen heeft, noch enige invloed kon uitoefenen op de draagwijdte van de bestreden beslissing”. Slechts een bijzonder klein gedeelte van het project is volgens haar gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Zij besluit hieruit “dat de aangevoerde kritiek geen invloed kon uitoefenen op de draagwijdte van de bestreden beslissing, aangezien het gedeelte van het project dat gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied marginaal klein is”. Daarnaast wijst de tussenkomende partij op de “enorme afstand” van de woningen van de verzoekers tot WT1, zodat zich de vraag stelt “welke hinder de verzoekende partijen zouden kunnen ondervinden van het gegeven dat de toegangsweg tot WT1 gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied”.

Beoordeling

15. Voor zover de door de verwerende en de tussenkommende partij opgeworpen exceptie van gebrek aan belang bij het middel niet samenvalt met de exceptie van gebrek aan belang bij het annulatieberoep, die hoger werd verworpen, kon de exceptie reeds in de memorie van de tussenkommende partij worden opgeworpen, en is ze dus laattijdig en zelf niet ontvankelijk.

16. De bevoegde overheid dient een milieuvergunningsaanvraag niet alleen op haar milieuhygiënische, maar ook op haar stedenbouwkundige merites te beoordelen. De stedenbouwkundige toets impliceert onder meer dat de inrichting waarvoor een milieuvergunning wordt aangevraagd, wordt getoetst op haar verenigbaarheid met de gewestplanbestemming. Bij de voormelde stedenbouwkundige toets dient voorts te worden uitgegaan van de inrichting in haar geheel.

De verwerende partij gaat er in het bestreden besluit van uit “dat de geplande windturbines conform het gewestplan ‘Kortrijk’ gelegen zijn in gewoon agrarisch gebied; dat er geen nadere ordening geldt”. Zoals blijkt uit de overeenstemmende stedenbouwkundige vergunning, betogen de verzoekers evenwel terecht dat de toegangswegen deels gelegen zijn in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Omtrent deze toegangswegen wordt in de beschrijvende nota bij de milieuvergunningsaanvraag gesteld dat zij “in principe gedurende de hele levensduur van de windturbines in stand moeten worden gehouden om een voldoende hoge beschikbaarheid van de installaties te garanderen”. De toegangswegen moeten bijgevolg worden beschouwd als een wezenlijk onderdeel van de thans bestreden windturbines en moeten als zodanig door de milieuvergunningverlenende overheid worden betrokken in de door haar uit te voeren stedenbouwkundige toets. Dat de toegangswegen op zich niet vergunningsplichtig zouden zijn, doet daaraan niets af. De verplichting tot planologische toetsing geldt immers voor alle onderdelen van de aanvraag.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 22 november 2016 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 12 mei 2016, houdende het verlenen van de vergunning aan de NV Electrabel en de NV Yard Energy Development voor het exploiteren van het windturbinepark Bellegem, gelegen aan de A17 te Kortrijk, gedeeltelijk gegrond worden verklaard en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verzoekers.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

De verzoekende partij in tussenkomst wordt verwezen in de kosten van het verzoek tot tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig juni tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys